

Verhaal 82

Mijn hele leven ga ik al met graagte naar de kerk. Een zondag zonder kerkgang is een zeer kale dag. Ik geniet ervan dat we, met elkaar God willen eren of ontmoeten, of eventueel zoeken.

De samenzang, met de prachtige liederen die we tegenwoordig hebben, of met de oude woorden die we nog uit ons hoofd kennen, spreken mij aan. Ze bezorgen me een brok in de keel. Omdat in het Hebreeuws keel en ziel bijna hetzelfde woord is, voel ik mij daar ontroerd en blij over. Dank U God! Ik denk dat het voor God heerlijk is, als wij met elkaar hetzelfde lied zingen, tot eer van Hem die onze Vader wil zijn. God die ons aanziet en kent en met ons bewogen is.

In veel liederen wordt meer geloof geuit dan in de weloverwogen woorden van een overdenking. En iedereen zingt het. Voluit!

Toen ik een klein kind was, ontdekte ik waar God was. We kerkten in een klein zaaltje, boven een zalencentrum. Met z'n allen een smalle trap op naar boven. Daar stonden veel stoelen klaar met een pad in het midden. Sommige mannen zaten niet bij hun vrouw, de een ging rechts, de ander links. Ook waren er mannen die bij het 'grote' gebed gingen staan. Thuis spraken mijn broers erover hoe er gewiebel werd door die broeders. Ik zou niet dŕven kijken onder het bidden.

En de Here God? Die was achter het gordijn dat de achterkant van het podium vulde en waar kennelijk een raam achter zat, want er viel licht op.

Toen mijn moeder een keer op een zondag jarig was, slonk mijn eerbied voor de dominees. Ik wachtte vol spanning dat hij God zou danken dat mijn moeder jarig was... of het desnoods alleen vermelden. Het zijn dus net (niet)gewone mensen. Maar toch ook welkom in de kerk.

Heleen Koekoek-Dethmers